

Reflektion

Sain Sucha

The price of the book is

Sek 55 Euro 5 \$ 6 £ 4

Payment in Sweden

Bank: Handelsbanken

Account: VKF

Clearing number: 6180 Account number: 470473908 or

Bankgiro: 764-1699

In Europe

IBAN: SE76 6000 0000 004 7047 3908

BIC/National bank-ID: HANDSESS

Elsewhere in the world:

IBAN or BIC + Clearing number + Account nr

BIC/National bank-ID: HANDSESS + 6180 +

470473908

Reflektion

Sain Sucha

Noveller

Vudya Kitaban Förlag
Box 6099
192 06 Sollentuna, Sweden
vudya@vudya.se
www.vudya.se

© 2018 Sain Sucha

Layout & formatting: Sain Sucha

ISBN 9789186620455

Innehåll

SPÖKET	7
UTAN ...	15
GRYM	24
(O) SEDLIGHET	39
TÖRSTIGA LÄPPAR	48
VÅT	57
KHALIFA SHAFIQ	69
DAMM	83
STOLEN	93
HÄGRING	105
HEDER	118
ETT PAR SVARTA SKOR	121
RÄDSLAN	127
FRÄLSNING	135
REGNBÅGEN	153

SPÖKET

Stormen startade alltid i Anjums mage. Sedan stannade den upp i hennes bröst efter det att den åstadkommit konvulsioner i hela hennes kropp, ett stort leende blommade i hennes ansikte och till slut kom blåsten ut ur hennes mun som ett skrockande skratt. Det var hennes segerskrik!

Även den här dagen skulle hon besegra Snabbis de sista tio metrarna av loppet.

När tävlingen började ledde alltid Snabbis loppet. Snabbis var utan tvekan snabb, och så Anjum som var en av de tävlande som, istället för att leda i början av loppet, valde att bli först i slutspurten. Det var därför hon, när startpistolen avfyrades, föredrog att ställa sig på andra plats; ungefär tre meter bakom Snabbis. När de nått halvvägs skulle hon böja sig ned och justera sin balans på skidorna och börja kapa in på avståndet till Snabbis. Strax efter halvvägs låg det svåraste avsnittet av slutningen - först en liten kulle och sedan en skarp kurva till höger. Det var hennes bästa stycke! Hon visste att eftersom Snabbis vägde så litet så skulle hon ha svårt att återfå hastigheten på snön när de passerat den lilla

kullen. Efter kurvan, varje gång Snabbis tittade till höger, såg hon den spöklika Anjum närma sig. Då försökte Snabbis accelerera genom att använda sina stavar, och det var hennes stora miss. För att kunna slå marken med hennes stavar måste hon resa på sig och utsätta sig för mer luftmotstånd, och det var inte bra. Därefter kunde Snabbis göra vad som helst, men hon förlorade alltid.

Anjum hade fått de här instruktionerna från sin lärare i Quetta: just när hon passerat en krök var det bäst att avstå från stavarna. Då var det viktigare att minimera luftmotståndet och ha rätt balans på skidorna. Och de råden var guld värt i varje lopp.

Efter varje lopp skakade Snabbis och Anjum hand och såg varandra i ögonen. Blickarna förmedlade alltid samma budskap: "Vi ses nästa gång!"

Doktor Millner läste laboratorierapporten om den gamla damen, ryckte på axlarna och sade till Shahid; "Jag fattar ingenting. Allt är som det skall vara, ändå klagar din mor över ständig trötthet."

"Hon har klagat en lång tid. Ibland kan hon inte ens gå upp."

Omedvetet återvände doktors ögon till papperet. Kanske läste han fel på ett ord eller en

siffror, men det var inte så. "Går ni ut på några promenader? Kanske litet frisk luft och litet motion skulle vara bra för henne."

"Men hur skulle jag kunna det? Om hon ändå ville gå ut från huset. Vi har gjort vårt bästa för att hon skall följa med oss åtminstone under sommaren, men hon säger att är man 91 år så har man sett allt vad som finns att se. Hon vill bara vila. Vi bor på åttonde våningen så frisk luft omger oss så fort vi öppnar fönstren, men att få med henne ut är nästan omöjligt. Jag anar inte vad hon gör vid sitt fönster hela dagarna."

"Men se då till att hon får gå fyrtio till femtio steg varje dag i lägenheten, så hennes muskler får litet övning. Jag skriver ut ett recept på vitamintabletter, de kan hjälpa." När doktorn sagt det försökte han avsluta samtalet.

"Men det är inte bara hennes trötthet. Ibland tappar hon till och med andan. Min fru är så bekymrad."

"Laboratorietesterna visar inget alarmerande. För övrigt, försök att bespara henne nyheter som kan vara upphetsande. Vid hennes ålder, vad kan hon göra annat än bekymra sig? Och att bekymra sig är inte bra för någon oavsett ålder."

Shahid förstod att någon fortsatt diskussion

med doktor Millner skulle vara slöseri med tid. Så, han tog receptet, tackade och gick till apoteket. Under de sista två åren hade han suttit i kläm mellan sin fru och doktorn. När hans fru såg sin svärmors tillstånd hade hon skickat honom till doktorn som sedan sänt hem honom med några tomma tröstord. Bara hans mor verkade befriad från alla besvär.

På tisdagen väntade Anjum på Kortis i spåret. Hon tyckte om att besegra Kortis – han hade som vana att när han förlorat tävlingen alltid titta under sina skosulor som om han väntade sig att hitta tuggummi under dem. När han inte hittade något gick han runt och skakade på huvudet, förmodligen för att bli av med förlustkänslan. Men hur kunde skakningarna hjälpa när Anjum gick runt honom med händerna på höfterna och såg högdragen ut! Andra barn granskade Anjum avundsjukt; trots att hon var flicka var hon bäst på idrott.

De var också förvånade över hur hon hamnat bland dem. Ingen visste vem hon var, varifrån hon kom eller var hon bodde. Hon bara stod där en dag i sin träningsoverall, och när hon vunnit tävlingen verkade det som en tagg i allas ögon. Vilket gäng gillar att det dyker upp en total

främling, slår det allra bästa bland dem, och sedan bara går sin väg? Nästa dag kom hon också sist till starten. Hon vann båda tävlingarna och bara försvann. Barnen gav henne smeknamnet "Spöket".

Så där gick det på några dagar. Spöket kom stillsamt till idrottsfältet, vann över alla andra och gick sin väg. Bara leendet och hennes bullrande skratt när hon segrat stannade kvar hos de andra. Men så en dag förstod de andra anledningen till hennes beteende. Spöket kunde inte svenska, och det var därför hon undvek att stanna kvar. Under tiden hade några barn accepterat hennes naturliga skicklighet, men ändå fanns det andra som inte tyckte om henne.

Anjum var verkligen bra på det mesta, men hon utmärkte sig i löpning och fotboll under sommaren, och på vintern var utförsåkning hennes favoritgren. Det var inte så svårt att acceptera hennes kompetens i fotboll och friidrott, men hennes framgångar i utförsåkning var för mycket för hennes infödda medtävlare, medan hon var beundrad av invandrabarnen. Därför blev det alltid sensation bland hennes konkurrenter när hon dök upp på sportfältet eller i backen.

Tiden gick och Anjum lärde sig svenska ganska bra under de följande två åren. Hon tyckte om att

fantisera ihop spännande berättelser om sitt hemland som hon övergett. Hennes berättelser var så väl kryddade att alla barnen älskade dem, och de hade börjat byta hälsningar med henne – utom en flicka. Snabbis talade aldrig med Anjum. Men det var inget oartigt eller elakt i hennes attityd, bara en sorts distans som man kan se mellan rivaler, på ett värdigt sätt.

Det var söndag. Razia hade bjudit hem några väninnor. Shahid hade planerat i veckor att han skulle ta deras tre barn till Kungsträdgården för att åka skridskor. Razia klädde först på barnen noga så de inte skulle frysa, sedan gav hon Shahid en stor termos med varm choklad och några biffsmörgåsar. Han måste ge barnen smörgåsarna efter två timmars skridskoåkning. För ett ögonblick tänkte Shahid att han skulle be sin mamma att följa med, men han visste redan vad hon skulle svara, därför höll han sig tyst. Han körde ut bilen från garaget till ytterdörren och började lasta in utrustningen för dagen, tog in barnen och satte på säkerhetsbältena. Han skulle precis köra iväg när han såg Razia springa ut, upprörd. Hon ropade till Shahid: "Kom, det är något som är fel med mamma!"

”Vad är det som är fel?”

”Jag vet inte, det hörs konstiga ljud från hennes rum, och dörren är låst inifrån.”

Shahid sade till barnen att sitta kvar i bilen, sedan sprang han och Razia till hissen. Det var första gången Shahid insåg hur tung hissdörren var och att det tog hela tolv sekunder att komma upp till åttonde våningen. Så fort han kom upp till lägenheten störtade han fram till sin mammas dörr. När han försökte öppna dörren insåg han att den var låst. Hemska ljud hördes inifrån. Han fick fram reservnyckeln, öppnade låset och rusade in i rummet. Hans mamma hade intagit en egendomlig ställning, hon stod framåtböjd vid det stora fönstret och andades tungt. Hon hade satt på sig barnbarnens solglasögon, och i sin högra hand höll hon sin käpp med vilken hon rörde vid golvet då och då. Plötsligt böjde hon sig fram som om hon skulle falla. Shahid ropade: ”Mamma, håll ut, jag kommer!”

Hans mamma tittade på Shahid och skakade på huvudet - liksom hon försökte tala om för honom att stanna där han stod. Sedan satte hon käppen i golvet och vände sig mot fönstret. Shahid trodde hon skulle ramla, han sprang fram och lyfte upp henne. Hennes nittioettåriga kropp gjorde mot-

stånd, men hon var hjälplös mot hennes unges grepp. Mycket försiktigt bar Shahid sin mor till hennes säng och lade ner henne. När han fångade hennes ögon såg han att hon var missnöjd. Han tyckte också att hon skakade på huvudet för att visa att hans inblandning inte var uppskattad.

Sedan gick han fram till fönstret och plockade upp hennes käpp. Det var då han såg den snötäckta backen och några barn som tävlade i utförsåkning. En hurtig blond flicka med perfekt balans på skidorna ledde före de andra och kom snabbt nedför backen.

Shahid vände på huvudet och såg på sin mor. Anjum satt i sin säng och tittade från fönstret på samma flicka med lystna ögon, och hon fortsatte stirra där tills alla barnen kommit ned från backen.

Så såg Anjum på sin son, och det fanns både kärlek och klagan i hennes blick. Hur kunde hon förklara för honom att därför att han lyfte bort Anjum från backen, hade Snabbis för första gången någonsin, lyckats slå mästerskidåkaren - Spöket!

UTAN...

Hakim Sahibs strålande ansikte reflekterade mer av skenet från den nedgående solen än hans innersta känslor. Han såg sig omkring på sitt vanliga arroganta sätt och skänkte ett leende till alla dem som möjligen iakttog honom; sedan började hans fingrar, helt omedvetet, föra hans radband baklänges. Det tilltagande mörkret på muren tvärs över vägen hade varnat honom om den vikande dagens avgång och den smygande nattens ankomst.

Ur ögonvrån såg han på den gamle mannen vars ankomst hade skakat hans värld upp och ned.

Trots sin mörka hudfärg, kolsvarta hår och kortvuxenhet, hade Hakim Fazal-Ullah-Khan, sedan han avslagit sin examen i Greko-Indisk medicin och flyttat från en stor stad till en liten ort, tillskrivit sin härkomst de ridande rövarena från norr, som i århundraden brukat komma ner från bergen för att våldta hans land och gamla mormödrar. Detta hade han hävdad i trettiosex år. Det var anmärkningsvärt att ju mer han talade med sina patienter om de gräsligheter som hans förmodade förfäder begått, desto mer berömmelse